

מ"ח 285/23 - אהרון צדיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

מ"ח 285/23

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: אהרון צדיק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשה שנייה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, שהורשע בעבירה של תקיפה סתם.

1. עיקרי הדברים הצריכים לענייננו פורטו בהחלטתו של המשנה לנשיאה ח' מלצר בבקשתו הקודמת של המבקש לקיום משפט חוזר, ועל כן יובאו הדברים בתמצית (ראו: מ"ח 8653/18 צדיק נ' מדינת ישראל (31.12.2019) (להלן: ההחלטה בבקשה הקודמת)). לפי האמור בכתב האישום, ביום 5.7.2012 הגיע המבקש ללשכת התעסוקה, בה המתלון הועסק כמאבטח. כנטען בכתב האישום, על רקע בקשתו של המתלון שהמבקש יחדל מללכת את פניו - המבקש תקף את המתלון באגרופיו. כתוצאה מכך נגרמו למתלון פצע בפרק כף ידו השמאלית ושריטה ואודם בלחיו הימנית. ביום 20.2.2017 הרשיע בית המשפט השלום בקריות (כב' השופטת הבכירה ר' לאופר חסון) את המבקש בעבירה של תקיפה סתם, וזיכה אותו מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית אשר יוחסה לו בכתב האישום (ת"פ 48075-07-14 מדינת ישראל נ' צדיק (20.2.2017)). בית המשפט קבע כי יש לבכר את גרסת המתלון, שנתמכה

בעדויות נוספות ובסרטון ממצלמות האבטחה (להלן: הסרטון המקורי) על גרסת המבקש, שהייתה מלאת סתירות. בית המשפט מצא כי לא הוכח מעבר לספק סביר כי למתלונן נגרמה "חבלה של ממש", מאחר שלא הוגשו תמונות של חבלות כאמור או מסמכים רפואיים מתאימים. ביום 1.3.2017 גזר בית המשפט את דינו של המבקש והשית עליו חודש מאסר על תנאי וכן התחייבות בסך 1,500 ש"ח להימנע מביצוע העבירה שבה הורשע למשך שנה.

2. המבקש ערער על פסק הדין, וביום 11.5.2017 דחה בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיא ר' שפירא וכב' השופטות ב' טאובר ות' נאות פרי) את הערעור. בית המשפט ציין כי הערעור מכון לממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, ואולם אין מדובר במקרה חריג שמצדיק התערבות כאמור. בנוסף התייחס בית המשפט לכך שבחינת הראיות וצפייה בסרטון המקורי מעלות בבירור כי לא נפלה שגגה בהכרעת הדין (וראו ע"פ 28032-03-17 צדיק נ' מדינת ישראל (11.5.2017)). על פסק דין זה הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 4747/17 צדיק נ' מדינת ישראל (21.06.2017)), שנדחתה בהיעדר עילה למתן רשות ערעור. המבקש הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטתה לדחות את בקשתו, והיא נדחתה ביום 24.10.2017.

3. בחלוף שנתיים, הגיש המבקש את בקשתו הראשונה למשפט חוזר. בקשתו של המבקש התבססה על שתי עילות: קיומן של ראיות חדשות שעשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש, וכן חשש של ממש כי בהרשעה נגרם למבקש עיוות דין. המבקש צירף לבקשתו סרטון של מצלמות האבטחה מזירת האירוע המציג את ההתרחשות בהילוך איטי (להלן: הסרטון האיטי), וכנטען מאפשר לראות כי היה זה המתלונן שתקף את המבקש, וכי המבקש פעל בהגנה עצמית. בנוסף נטען כי המתלונן ועדי התביעה שיקרו בעדותם וכי גרסותיהן של השוטרת והחוקרת שטיפלו באירוע סתרו זו את זו. בית המשפט דחה את הבקשה, לאחר שמצא כי מאחר שהסרטון האיטי הוא גרסה משופרת של הסרטון המקורי, אין מדובר ב"ראיה חדשה" כהגדרתה בדין, אשר לא הוצגה לערכאות הקודמות. בנוסף צוין כי אין מדובר בראיה בעלת "משקל סגולי" שיש בה להביא לשינוי תוצאת המשפט. כמו כן דחה בית המשפט את הטענה שנגרם למבקש עיוות דין - לאחר שקבע כי רוב טענותיו ערעוריות, ומופנות נגד מהימנותם של עדי התביעה והמתלונן; כן צוין כי טענות אלו נדונו והוכרעו על ידי שלוש ערכאות.

4. בחלוף שלוש שנים נוספות הגיש המבקש בקשה נוספת למשפט חוזר, היא הבקשה שלפניי. המבקש טוען כי מתקיימות בעניינו שלוש מארבע העילות הקבועות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט: קיומן של ראיות חדשות שעשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש; חשש של ממש כי בהרשעה נגרם למבקש עיוות דין; וכן קיומן של ראיות שמקורן בשקר או בזיוף, אשר יש יסוד להניח כי לולא ראיות אלה היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובתו. בין היתר, המבקש מצרף "סרטון משוחזר במהירות איטית באיכות גבוהה", שלטענתו מראה בבירור כי המתלונן תקף אותו באגרופיו והמבקש נאלץ להדוף אותו, וכי מדובר בהגנה עצמית. כמו כן, המבקש מצרף עדות של מומחה, לטענתו, לאמנויות לחימה (להלן: המומחה), אשר צפה הן בסרטון המקורי, הן בסרטון שצורף ומציין כי הוא "יכול לומר בוודאות" שהמבקש הגן על עצמו מפני המתלונן. עוד טוען המבקש לסתירות מהותיות בין העדויות השונות של עדי התביעה, שלטענתו היו בעלי עניין בהרשעתו ולכן לא היה מקום להעדיף את גרסתם על פני גרסתו.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, משהיא חוזרת על טענות המבקש בבקשתו הקודמת. אכן, דיון קודם בבקשה למשפט חוזר לא מונע, בהכרח, הגשת בקשה נוספת. ואולם, תקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 מורה כי: "סירב נשיא בית המשפט העליון להורות על משפט חוזר, לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה". תכליתה של הוראה זו למנוע הגשה של בקשות חוזרות ונשנות למשפט חוזר שבהן מועלות טענות שכבר נדונו והוכרעו (מ"ח 4112/22 שקלים

נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (3.7.2022); מ"ח 8038/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.11.2021); מ"ח 9530/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.8.2020); מ"ח 8314/16 עטאללה נ' מדינת ישראל, פסקה יא (7.11.2016).

טענות המבקש בבקשה דנן, רובן ככולן, נדונו ונדחו בהחלטה בבקשה הקודמת. טענתו המרכזית של המבקש, שלפיה איכותו של הסרטון המקורי ירודה, ולעומת זאת הסרטון האיטי מאפשר לראות בבירור את פרטי האירוע ותומך בגרסתו לאירועים - עמדה גם בבסיס הבקשה הקודמת של המבקש למשפט חוזר. אף טענתו של המבקש לעניין הסתירות בעדויותיהם של עדי התביעה הועלתה זה מכבר. אמנם, לבקשה זו צירף המבקש את עדות המומחה - שכאמור במסגרתה נטען כי מצפיה בסרטונים ניתן "לומר בוודאות" כי המבקש פעל בהגנה עצמית. ואולם, בנסיבות שבהן הן בית משפט השלום, הן בית המשפט המחוזי צפו בסרטון המקורי והתרשמו כי הוא תומך בגרסת המתלונן לאירועים, איני סבור כי מדובר בראיה בעלת "משקל סגולי" שיש בה להביא לשינוי תוצאת המשפט (ראו: עמ' 58 להכרעת הדין; סעיף 12 לפסק הדין בערעור). יתר טענות המבקש הן טענות ערעוריות מובהקות, וכידוע משפט חוזר אינו נועד להעלאת טענות שנידונו ונדחו בערכאות קודמות (מ"ח 3489/22 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (4.12.2022); מ"ח 5210/22 בדארנה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.8.2022)).

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשפ"ג (15.1.2023).

המשנה לנשיאה
